

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanego E. - Operator Spółki Akcyjnej w G.
o rozstrzygnięcie sporu w zakresie odmowy zawarcia umowy o przyłączenie sieci,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 19 października 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony zainteresowanej E. Operator S.A w G. od
wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 28 lipca 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od zainteresowanego E. - Operator Spółki Akcyjnej w G. na rzecz powoda P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 28 lipca 2011 r., oddalił apelacje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) oraz E.-Operator S.A. w G. (zainteresowany) od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 lipca 2010 r.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że zaskarżoną decyzją Prezes Urzędu uznał za uzasadnioną i dopuszczalną odmowę przyłączenia farmy wiatrowej zainteresowanego do sieci ze względu na brak technicznych warunków przyłączenia. Dołączona do wniosku o przyłączenia do sieci ekspertyza wpływu przyłączanej instalacji na system elektroenergetyczny potwierdziła co prawda istnienie takich warunków, jednakże w ocenie Prezesa Urzędu dla oceny zachowania zainteresowanego decydujące znaczenie ma faktyczna zmiana w układzie sieci elektroenergetycznej, związana z przyłączeniem kolejnych farm wiatrowych, nieuwzględnionych w ekspertyzie. Z kolei zdaniem powoda zmiany te nie mogą obciążać podmiotu ubiegającego się o przyłączenie do sieci, który wykazując spełnienie warunków przyłączenia przedstawia ekspertyzę wykonaną zgodnie z § 6 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 20 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączania podmiotów do sieci elektroenergetycznych, ruchu i eksploatacji tych sieci (Dz. U. z 2005 r. Nr 2, poz. 6). W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że warunki wykonania ekspertyzy wyznaczają granice, w jakich podmiot ten zobowiązany jest wykazać spełnienie technicznych warunków przyłączenia. Sporządzając warunki przyłączenia przedsiębiorstwo energetyczne winno uwzględnić wszystkie posiadane dane, które mogły wpłynąć na możliwość zrealizowania obowiązku nałożonego na inwestora ubiegającego się o przyłączenie do sieci. Do danych takich należą także informacje o innych podmiotach, które w tym samym czasie wszczęły procedury zmierzające do zawarcia podobnych umów. Przedsiębiorstwo energetyczne oraz operator systemu przesyłowego, jako podmioty dysponujące niezbędnymi danymi, zobowiązane są do takiego formułowania warunków i zakresu ekspertyzy, by były one przydatne do celu, dla którego sporządzana jest ekspertyza. Skoro zainteresowany już w momencie określania warunków ekspertyzy dla powoda dysponował danymi pozwalającymi na prześledzenie planowanego rozwoju sieci do roku 2011 r., w tym przewidywanej ilości i parametrów elektrowni wiatrowych, które zostaną przyłączone do sieci lub którym wydane będą warunki przyłączenia, winien uwzględnić te dane w warunkach wydanych powodowi. W przeciwnym razie narusza art. 7 ust. 1 Prawa

energetycznego nakazujący równe traktowanie podmiotów ubiegających się o przyłączenie do sieci.

Ponadto, u podstaw uchylonej przez Sąd Okręgowy decyzji Prezesa Urzędu legło stwierdzenie, zgodnie z którym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prowadził do ustalenia, iż brak jest warunków technicznych przyłączenia farmy wiatrowej powoda do sieci zainteresowanego. W tym zakresie Prezes Urzędu oparł się na założeniu, że choć wykonana przez powoda ekspertyza wpływu przyłączanej instalacji na system elektroenergetyczny wykazała możliwość przyłączenia rzeczony farmy wiatrowej do sieci, nie uwzględniono w niej istotnych zmian w układzie sieci, które miały miejsce po określeniu przez zainteresowanego zakresu i warunków ekspertyzy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, powyższe założenie jest sprzeczne z art. 7 ust. 1 w związku z art. 9 ust. 3 i 4 pkt 2 Prawa energetycznego. Z przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 20 grudnia 2004 r. wynikało, że podmiot ubiegający się o przyłączenie od sieci instalacji wytwórczej może wykazać istnienie technicznych warunków przyłączenia jedynie za pomocą ekspertyzy wpływu przyłączanych urządzeń na system elektroenergetyczny. Ekspertyza ta wykonywana jest w zakresie i na warunkach uzgodnionych z przedsiębiorstwem sieciowym. Powód nie miał zatem obowiązku i prawnych podstaw do dostarczenia zainteresowanemu skorygowanej ekspertyzy, wykonanej w oparciu o nowe dane, które nie zostały ujęte w wydanych mu warunkach. Ponadto, zaskarżona decyzja opiera się na niepopartym dowodami stwierdzeniu, że obiektywnie brak jest warunków technicznych przyłączenia. Ustalając, że ekspertyza powoda jest nieaktualna, Prezes Urzędu oparł się jedynie na głośłownych twierdzeniach zainteresowanego, nie przedstawiając na tę okoliczność żadnego dowodu w toku procesu.

Zainteresowany zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego w związku z § 4 i 7 ust. 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. z 2007 r., Nr 93, poz. 623, ze zm.), poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w okolicznościach niniejszej sprawy zachodzą warunki techniczne, wobec czego po stronie

zainteresowanego istniał obowiązek zawarcia mowy o przyłączenie z powodem oraz ich niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że przedsiębiorstwo energetyczne związane jest wydanymi warunkami i zakresem wykonania ekspertyzy w chwili złożenia wniosku o wydanie warunków przyłączenia, a nadto, że warunki techniczne przyłączenia należy potwierdzać wyłącznie ekspertyzą według stanu faktycznego istniejącego w dacie jej sporządzenia.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zainteresowany powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wskazując jako takie następujący problem: „czy ocena istnienia publicznoprawnego obowiązku przyłączenia do sieci elektroenergetycznej w zakresie występowania warunków technicznych przyłączenia, w rozumieniu art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, powinna być dokonana w odniesieniu do warunków istniejących w dacie złożenia kompletnego wniosku o przyłączenie do sieci, czy na podstawie stanu faktycznego istniejącego na etapie sporządzenia ekspertyzy wpływu przyłączanych urządzeń na system elektroenergetyczny, o której mowa w § 7 ust. 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego oraz art. 7 ust. 8e Prawa energetycznego?”.

Powód wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej zainteresowanego do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna zainteresowanego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być

zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Ponadto, zagadnienie prawne musi być nie tylko powiązane z przepisami powołanymi w podstawie kasacyjnej, ale także uwzględniać podstawy samego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., III SK 2/12, niepubl.).

Z uzasadnienia skarżonego wyroku wynika wyraźnie, że powodem oddalenia apelacji i utrzymania w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji uchylającego decyzję Prezesa Urzędu nie była zawarta w podniesionym w skardze zagadnieniu kwestia daty, według której należy oceniać spełnienie przesłanki istnienia technicznych warunków przyłączenia do sieci instalacji wytwórczej. Zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego opiera się na dwóch założeniach interpretacyjnych, z którymi różni się zagadnienie prawne skargi kasacyjnej zainteresowanego. Po pierwsze, Sąd Apelacyjny negatywnie ocenił zachowanie zainteresowanego polegające na nieprzekazaniu powodowi znajdujących się w posiadaniu zainteresowanego informacji o innych podmiotach, które w tym samym czasie wszczęły procedury zmierzające do zawarcia podobnych umów o przyłączenie do sieci. Po drugie, Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że Prezes Urzędu nie sprostował ciężarowi dowodu w sprawie, której przedmiotem jest rozstrzygnięcie sporu w kwestii odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci. W tych okolicznościach rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego odnoszącego się do temporalnych zasad ustalania występowania przesłanki istnienia technicznych warunków przyłączenia do sieci instalacji wytwórczej nie ma znaczenia dla merytorycznej oceny zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).